

[Stats- og udenrigsministeren.]

nering i forbindelse med fremmede statsborgere, men også det spørgsmål må gøres til genstand for en nærmere overvejelse, før en løsning kan findes. Men hovedbetragtningen er altså den, at der ingen uoverensstemmelse er mellem det ærede medlem og mig om, at spørgsmålet sagligt må behandles, og at vi derefter må se, hvad vi mener at kunne forsvare at medvirke til.

Det andet spørgsmål, som det ærede medlem hr. Bøgholm rejste, optager også regeringen. Jeg tror, at det er vigtigt — det er også kommet til udtryk i regeringens åbningstale, hvor Sønderjylland har fået sin særlige, jeg erkender korte omtale — at vi bestræber os på at op hjælpe disse områder også ud fra de synspunkter, som det ærede medlem gav udtryk for. Jeg kan derfor kun konstatere overensstemmelse i hensigterne mellem det ærede medlem og regeringen.

Lars P. Jensen: Jeg har en henstilling at rette til den højtærede finansminister, en henstilling, der har forbindelse med spørgsmålet om den sidste almindelige ejendoms-vurdering, som blev foretaget i 1956. Ved denne ejendomsvurdering steg vurderings-sommerne, ejendomspriserne, ret væsentligt. Normalt betyder det ikke noget, idet kommunerne kan sætte den promille ned, de beregner ejendomsbeskatningen med, men der er nogle steder, hvor denne forhøjelse af ejendomsvurderingerne slår igennem på en måde, som jeg synes er uretfærdig. Det er med hensyn til beskatningen af andelsmejerier, af andelsslagterier og af brugsforeninger. Det er jo sådan, at brugsforeningernes, andelsmejerierne og andelsslagterierne beskatning bliver beregnet på grundlag af deres formuer. Af formuen bliver der f. eks. for brugsforeningernes vedkommende beregnet 4 pct. af den omsætning, de har med medlemmer, og 6 pct. af den omsætning, de har med ikke-medlemmer, så her vil altså stigningen i ejendoms-skylden slå igennem i skatten. Det er det spørgsmål, jeg gerne vil henlede den højtærede finansministers opmærksomhed på — måske til løsning i forbindelse med den kommende udskrivningslov.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Det ærede medlem hr. Poul Thomsen har henvendt nogle bemærkninger til mig vedrørende de nye regler for eksamen ved vore seminarier, og jeg vil gerne sige et par ord herom.

I den kommission, hvis betænkning er lagt til grund for loven af 11. juni 1954 om uddannelse af lærere til folkeskolen, var der et overvældende flertal for at ændre den hidtidige eksamensform for seminarier. Det var kommissionsflertallets opfattelse, at eksamen ofte blev følt som det primære i uddannelsen, og at undervisningen i alt for høj grad blev anlagt på at tilfredsstille eksamenskravene. Eksamen kom på denne måde til at virke stærkt hæmmende på de reformer i undervisningen, som var stærkt påkrævet. Hvis man derfor skulle forny seminarierne undervisning og skaffe friere og mere selvstændige arbejdsformer, fandt flertallet, der bl. a. talte samtlige seminarie-repræsentanter, at målet kun kunne nås, hvis man befriede eleverne for det pres, som en lang række af hukommelsesprøver i forskellige fag lagde på arbejdet, og gav eleverne den ro og trykthed til arbejdet, som alene ville kunne give dem en personlig udvikling, og som måtte være seminariets formål. Naturligvis kan man ikke afvise, at der ved afskaffelse af eksamen kan bestå en fare for, at eleverne vil yde en mindre energisk indsats i de eksamensfri fag, navnlig hvis lærerne ikke er i stand til at gøre deres undervisning i disse fag levende og inspireret.

Efter de oplysninger, jeg har fra seminarierne og fra statskonsulenten, og navnlig efter de erfaringer, der er indhøstet med hensyn til de eksamensfri fag, der er afsluttet i de første 2 år under den nye lov, er det imidlertid mit indtryk, at det er lykkedes lærerne at opfylde de øgede krav, loven stiller, og at elevernes arbejde og indsats inden for de eksamensfri fag ingenlunde er blevet mindre end tidligere. Det er imidlertid for tidligt at danne sig noget endeligt skøn over virkningerne af afskaffelsen af eksamen. De første lærere, der uddannes under den nye lov, dimitteres først i sommeren 1958 fra den 3-årige uddannelse efter studentereksamen og i 1959 fra den almindelige 4-årige uddannelse. Derfor anser